

Május 4-től 10-ig a „Határtalanul” projekt keretében Erdélyben jártunk.

Már ősztől készültünk, ajándékokat készítettünk, előadásokat hallgattunk. Nagy izgalommal indultunk, mert sokan nem voltak még ilyen távol az otthonuktól. Igazgató néni; Marcsi néni, az igazgatóhelyettes; Márta néni és Imre bácsi osztályfőnökeink voltak velünk.

Szállásunk Baróton volt, az Önkormányzatunk panziójában, hiszen Barót Dabas testvérvárosa. Az ottani emberek közül is sokan jártak már a mi városunkban. Pl. most március 15-én az ő énekkaruk énekelt a városi ünnepségen.

Minden nap nagyon sok, érdekes programon vettünk részt, lehetetlen lenne mindet felsorolni. Találkoztunk az ottani iskolásokkal, tanárokkal, egyszerű emberekkel. Nagyon meglepődtünk, hogy tőlünk ilyen távol ennyi magyar ember él, és a történelmünk is közös. Sajnos csak 1920-ig, mert a trianoni döntés eltávolított egymástól bennünket.

Nagy szeretettel fogadtak mindnyájunkat, barátságok is szövődtek. Megismerkedtünk az erdélyi ételekkel, amelyek számunkra egy kicsit ismeretlenek, de ugyanakkor finomak voltak. Szállásadóink is nagyon barátságosak voltak.

A tanítási órákon azt tapasztaltuk, hogy egy kicsit szigorúbbak a tanáraik, a gyerekek 4 nyelvet tanulnak (magyar, román, angol, olasz), 8. osztályban +1 nyelvet (latint). Délután fél 3 óra körül fejeződik be náluk a tanítás. Nincsen menza, azt esznek az iskolában, amit visznek otthonról. Nem könyöröghetnek a tanáraiknak, hogy maradjon el a dolgozat. Pl. nem hivatkozhattak ránk, hogy azért nem tanultak, mert mivelünk voltak elfoglalva.

Az utazás során sofőrjeink türelmesek voltak hozzánk, és biztonságban elvittek minden megtervezett útra. Nagyon nehéz volt a búcsúzás. Sokan sírtak az elváláskor. [Összefoglaló film](#)